

Filosofie a Duchovní věda

Pozitivní logika (Marie, 08. 02. 2009 18:02)

V jedné z odpovědí poukazujete na skutečnost, že je lidstvo postaveno před úkol rozvinout "pozitivní logiku" Melisa z Eleje. Zajímá mě, v čem spočívá tato pozitivní logika a jakým způsobem jí může člověk rozvíjet.

Odpověď Marii (pozitivní logika):

Mluvili jsme o tom v odpovědi Petrovi (Zenonovy paradoxy).

Přívlastky „pozitivní“ či „negativní“ dáváme logice podle toho, zda svým dokazováním něco vyvrací, či rozebírá (negativní logika), nebo potvrzuje, či skládá (pozitivní logika). V obou případech však musí jít o logiku reálnou, zabývající se vnímatelnou realitou, na rozdíl od logiky nereálného spekulování (fantazírování bez ohledu na vnímatelnou realitu)...

To, co na duševní a duchovní úrovni nazýváme logikou, to je na fyzické úrovni řádem (systémem), např. uspořádáním ozubených koleček do funkčního hodinového stroje:

A/ rozebíráme-li hodinový stroj na chaotickou mnohost ozubených koleček, tu aplikujeme negativní logiku (tzv. analýzu)

B/ skládáme-li hodinový stroj v uspořádanou mnohost ozubených koleček, tu aplikujeme pozitivní logiku (tzv. syntézu)

Pokud složený hodinový stroj (B) nefunguje, nebo neměří čas přesně, potud nemá reálnou logiku (uspořádání), nebo jsou v jeho logice (řádu) drobné chyby (nelogičnosti).

Sklon k negativní logice (k poznávání řádu věcí) projevují zejména děti, rozbíjením (rozebíráním) hraček. Pokud zkoušejí rozebranou hračku zpětně složit, potud si osvojují také pozitivní logiku, což je ovšem mnohem těžší...

Negativní logika (A) je doménou badatelů a kritiků, pozitivní logika (B) je doménou vynálezců a umělců...

Z uvedeného je zřejmé, že se obojí logice spolehlivě naučíte prostřednictvím hraní, řemesel, či jakoukoliv manuální práci (venku či v domácnosti – srovnej tzv. „selský rozum“). Obojí logice se však na hony vzdálíte studiem nereálných fantasmagorií na akademických školách (základních, středních či vysokých)...

vztah karma a reinkarnace (Petr, 16. 02. 2009 10:27)

Píšete: "Zkrátka, od narození slepému bylo ukřivděno a proto se rodí s pozitivní karmou. Bůh, který se u něj zadlužil (tím, že ho stvořil) musí svou negativní karmu vyrovnat uzdravením slepého." Domnívám se, že takové pojetí karmy posouvá její význam zcela jinam, než jak je běžně chápána a i jinam než jste původně obhajoval její význam. Proto jsem říkal, že považuji karmu za "běžnou fyzikální záležitost" (pokud pojmu jako "fyziku" všechny zákonitosti a síly vesmíru), asi jako že všechny síly se nějak vyrovnají... Mohl bych zde totiž nakonec vlastně mluvit o "karmě" jakékoliv věci, nejenom reinkarnující se duše. Tak nějak to popsal už Anaximandros: "Z neomezené božské rovnováhy se neustálým cyklickým pohybem odvíjejí protiklady (zvl. teplotní a vlhkostní), takže se rozlišují živly a ustavují se věci, které stejnou cestou zase zanikají, čímž splácují daň za svou existenci." Což ale není přesné (protože podle mne tam zase není ten účel, proč ty věci vůbec vznikly).

Nemohu si pomoci, to pohrdané "křesťanské" vidění mi připadá adekvátnější realitě: vždycky je lépe předpokládat "oběť"(účel) než "trest za hříchy".

Sice mi pomůže, když řeknu, že jsou to "moje" hříchy, za které údajně trpím, ale nakonec celý vesmír je jeden život... "Je zajímavé, že v mystické tradici je víra v doslovné převtělování jednotlivců považována za nižší a méně zasvěcené chápání karmických zážitků. V podstatě jedinou skutečností, která existuje je kosmické vědomí." (Grof) Nevím, jestli převtělený dalajláma dostane "přes hubu" proto, že jeho předchůdce to někomu udělal. Takto to asi nefunguje. (?) Váš pojem "pozitivní karmy" (když se někdo narodí postižený bez jakékoliv své viny, tedy máme tady ten účel, jinak by vesmír ani nemohl vzniknout) posouvá význam tak, že vlastně potvrzuje oprávněnost všech mých námitek a skoro je vlastně řeší.

Otázkou je proč vlastně nikdy neodpovíte k jádru problému hned.

Ukazuje se, že pojetí karmy, tak jak se běžně chápe, je zcela nedostatečné. Vlastně rozlišuji mezi "rovnováhou sil" (karmou) a pochybuji, že to vždy sedí s "jednotlivou duší, která se reinkarnuje". Důkaz, že to sedí? Proto myslím je lépe vidět souvislost se všemi lidmi, účel, "oběť" než individualistické pojetí karmy, které nakonec realitě nemůže porozumět.

Odpověď Petrovi (vztah karma a reinkarnace):

Fyzické poměry v nitru fyzického těla jsou např. u nemocného odlišné od zdravého. Tak je tomu nejen v tělesném mikrokosmu (ve fyzickém těle člověka), ale i v tělesném makrokosmu (ve fyzickém prostoru vesmíru), který popisuje Anaximandros. Účel je v obou případech (mikro i makro-kosmu) týž...

Již samotná tělesná existence (mikro i makro-kosmu) představuje karmické porušení původního netělesného stavu. Protože vznik (stvoření) tělesného z netělesného není dán vinou tělesného, ale obětí netělesného, přece musí být (v zájmu spravedlnosti) karma na obou stranách vyrovnána. Z pohledu tělesného je vyrovnávána jako jeho „hřích“ (prvotní hřích), z pohledu netělesného jako jeho „oběť“. Řekneme-li pak, že: „vždy je tu lépe předpokládat "oběť" než "hřích", pak dáváme přednost pozitivnímu pohledu na svět, před pohledem negativním, což má důležitý význam, pro naše duševní rozpoložení (optimistické či pesimistické). Nic víc...

Na Vaši otázku „proč vlastně nikdy neodpovíte k jádru problému hned“ nemůžeme odpovědět jinak, než že naše odpověď reaguje na to, co říká druhá strana, které ovšem nemusíme vždy správně porozumět, ať už proto, že se nejasně vyjadřuje nebo proto, že jsme její vyjádření nesprávně pochopili. V takových případech lze věc napravit pouze tím, že druhá strana v diskusi o daném problému pokračuje...

-zmp-

relace (prac. tým):

1. Ve filosofii práce píšete:

- a/ přirozenost je relativním opakem umělosti
- b/ přirozené je relativním opakem umělého
- c/ příroda je relativním opakem umění

Proč tam stojí slovo „relativní“?

Je-li umělé opakem přirozeného, tak je to opakem prostým. Proč relativním?

A co by bylo absolutním opakem umělosti, umělého a umění?

2. V textu Filosofové a práce píšete:

Newtonovská (materialistická) fyzika definuje práci bez ohledu na člověka, jako ryze mechanickou interakci (násobení):

„práce = síla x dráha“

Proč pokládáte interakci za násobní? Interakce znamená „vztah“.

Co má společného vztah a násobení? Násobení lze charakterizovat jako jeden z mnoha případů možných vztahů. To byste měli pravdu.

Proč spojujete pojmy s matematickými operacemi či vzorci?

Odpověď prac. týmu (relace):

1. Proč „relativní opak“?

Relace = vztah (relativní = ve vztahu)

Opak či protiklad představuje něco nesamostatného (ne samo o sobě), co existuje jen ve vztahu (relaci) ke svému opaku. Opak (protiklad atp.) je tedy vždy relativní, znamená současně něco „relativního“. Přídavné jméno „relativní“ je tedy u opaku nadbytečné. O relativitě však vládne tolik nejasností, zmatení a klamů, že je jako přídavné jméno k opaku vhodnou pojistkou porozumění...

Zatímco „prostý pojem opak“ znamená „opak“ bez přídavného jména „relativní“, Vámi použitý pojem „prostý opak“ nic reálného neznámá.

Opaky (relativní opaky) jsou totiž v principu pouze dvojí:

A/ pravé opaky = „činný a trpný“ (interakce síly a překážky, např. síla x páka)

- síla působí na překážku pod „pravým úhlem“ 90° („T“ = Tau = hebrejské jméno Boha)

B/ naprosté opaky = „aktivní a reaktivní“ (protiakce protisil)

- protisíly se vzájemně anulují protipůsobením pod „naprostým úhlem“ 180° („ $\rightarrow\leftarrow$ “ = $+X -X = 0$)

Absolutní = samo o sobě (mimo vztah = k ničemu se nevztahuje)

Protože relativní je vztah, nikoli absolutno, nemůže být o „absolutním vztahu“ řeč. Pojem „absolutní vztah“ (absolutní relativno) je protimluv, neboť to, co je mimo vztah (absolutní) nemůže být současně ve vztahu (relativní), nemůže být současně opakem svého opaku...

2. Máte pravdu v tom, že „interakce = vztah“.

Ukázali jsme si však (1.), že v případě opaku jsou vztahy dvojí (A,B). Nyní můžeme připojit ještě třetí vztah (C), který není vztahem opaků, ale vztahem téhož (rovného s rovným). Symbolem tohoto vztahu je matematické rovnítko „=”:

C/ vztah téhož = např. dvou stejnosměrných akcí atp. (spolupůsobení sil, spoluakce)

- spolupůsobící síly svírají vzájemně „nulový úhel“ 0° ($\hat{A} = Y = 2X = +X +X$)

Nyní tedy můžeme porovnat trojici vztahů:

C/ totéž... = sčítání..... ($+X +X = 2X$) = spoluakce (spolupůsobení sil)

B/ naprostý opak = odčítání..... ($+X -X = 0$) = protiakce (anulování protisil)

A/ pravý opak... = násobení (X krát $X = X^2$) = interakce (stupňování, mocnění, narůstání sil)

Mj. si tu všimněme, že k násobení (sil) dochází jen pod pravým úhlem. Tato skutečnost je akademickým školstvím (jeho abstraktní matematikou) zamlžována (násobení je prezentováno jako zkratka pro sčítání)...

Proč spojujeme pojmy s matematickými operacemi či vzorci?

Protože matematické operace lze vyjadřovat a sdělovat jen v pojmech (vč. matematických), v představách (vč. geometrických), nebo v pojmech i představách (konkrétních nebo abstraktních). Znáte-li jiný způsob vyjadřování, rádi se dáme poučit...

-zmp-

počátek a konec (prac. tým):

1. Na předchozí může navazovat myšlenka, že fyzika, matematika, filosofie, spolu mohou nacházet styčné body při stvoření, resp. při hledání toho, co je na počátku. Co tedy bylo na počátku? Může být něco před počátkem?
2. Co bude na konci? Je něco za koncem?

Odpověď prac. týmu (počátek a konec):

Z Vaší otázky: Co bylo na počátku a co bude na konci stvoření? není zřejmé na stvoření čeho se ptáte. Než svou otázku upřesníte, bylo by dobré seznámit se s tím, co na téma „počátek“ bylo již řečeno, aby nám diskuse zbytečně nenarůstala opakováním téhož. Počátkům různých stvoření jsme se věnovali v odpovědích Standovi (výchova? - stát - reinkarnace a karma - čas), Kryštofovi (poslední soud), Pavlovi (TSO a Bůh), Petrovi (ještě ke karmě - ještě karma - projev absolutna v relativnu - duplikát), Shackalovi (čas či pohyb + bez času to jde také), Mirkovi (fáze vývoje hvězd - vesmír II. - stvořitel - atom III.), Heleně (ke světlu III. - srozumitelnost - dotaz) aj...

Na otázku, zda může být něco před počátkem, lze obecně odpovědět následovně: V prostoru neprobíhá vývoj jednostranně, ale na všech stranách dvoustranně (protikladně), jako na houpačce, jako u výkyvů kyvadla. Počátek výkyvů se nachází mezi výkyvy (uprostřed výkyvů na dvě strany) podobně, jako se počátek (0) tzv. „křesťanského letopočtu“ (kladné a záporné aritmetické řady) nachází mezi starým a novým letopočtem (pnl. $X-1 \leftarrow 0 \rightarrow 1-X$ nl.).

Ač tedy čas vývoje plyne jednosměrně (pnl. \rightarrow nl.), přece je vývoj v prostoru orientován před a za počátkem. Proto je nalézání počátků tak nesnadné. Proto se naše poznávání tak snadno uzavírá do bludných kruhů. Kdybychom nebyli u počátku pohybu kyvadla, hledali bychom tento počátek všude jinde, jenom ne uprostřed...

-zmp-

konečno a nekonečno (prac. tým):

Je vesmír konečný nebo nekonečný?

Je-li konečný, co je na jeho konci? Jak to chcete dokázat? Doletí snad nějaká raketa na konec tak, že na konci bude nějaká stěna? Z čeho by ta stěna byla a co by bylo za ní?

Není-li konečný, jak to chcete dokázat?

Odpověď prac. týmu (konečno a nekonečno):

Reálnost konečna a nereálnost nekonečna jsme již dokázali - v odpovědi Petrovi (ještě jednou želva - paradox lháře), Mirkovi (vesmír II. - atom I. - atom III.), Heleně (ke světlu II. - srozumitelnost) aj...

Pro představu jsme uvedli, že realitou konečného prostoru (vesmíru) je každá hvězda na noční obloze, zatímco mezihvězdná temnota je iluzí nekonečného prostoru.

V odpovědi Petrovi (prostor) jsme uvedli, že se „možný (umožněný) prostor“ nachází v „možnosti prostoru“

Nuže, co je na konci konečného prostoru? Možnost prostoru!

Zatímco konec umožněného prostoru vnímáme např. na noční obloze jako tvar jasné hvězdy, možnost prostoru vnímáme (aniž si to uvědomujeme) jako formu otvoru v iluzi nekonečna mezihvězdné temnoty! Mezi tvarem možného prostoru a formou možností prostoru je absolutně anulovaná (0) spára...

Stěnu konce prostoru lze experimentálně napodobit např. jako „stěnu“ vzduchové či tepelné bubliny ve vodě. Takové stěny jsou dány kontrastním rozhraním různých prostředí (různých hustot aj.). Za stěnou (rozhraním) je tedy jiné prostředí (reálné či iluzorní)...

-zmp-

zlo 01 (prac. tým):

Dokazujete, že projev pravdy je Ne-pravda a negací nepravdy že vzniká NeNe-pravda = Ano-pravda.

Jak s negací souvisí zlo? Dá se vůbec říci, že negace je zlo? Následuje-li poté negace negace, může pak být – resp. je negace (zlo) dobrem? Pak by totiž pravda v projeveném světě byla zlem!

A kde vůbec vznikne negací negace dobro?

A to dobro vznikne méně, stejně, nebo ještě více?

Může být – nebo je i pravda zlem? Kdy se mění pravda ve zlo? Jen tím, že se projeví?

Domnívám se, že věc sama o sobě není zlá ani dobrá. Až účel dělá z věci zlo či dobro.

A účel snad lze vztahovat jen k člověku, k někomu myslícímu – k subjektu.

Proto – hovoříme-li o negaci či negaci negace mi tam nějak nesedí, že to je zlo. Chybí mi zde subjekt.

Ale protože projevená věc (jakákoli je nepravdou – protože je projevem pravdy) je negací (pravdy), už to je jakoby něco, co je zlem. Pak chápu, že to je lež o pravdě. Ale jen z hlediska pozorujícího subjektu.

Kde se však vzal pozorující subjekt, když zatím existuje jen projevující se pravda? (Ale toto lze vysvětlit tím, že jestliže se tím při zpětné filosofické rekonstrukci zabývá nějaký subjekt, pak je schopen k těmto věcem zpětně zaujímat nějaké morální hledisko.

Nicméně nechápu, proč by měl subjekt brát osobně něco objektivního, a to z nějakého moralizujícího hlediska.

Odpověď prac. týmu (zlo 01):

Samo o sobě není nic dobrem, ani zlem.

U pravdy záleží vždy na tom, k čemu (k dobrému, či ke zlému) se příslušná pravda vztahuje (resp. je vztahována):

a/ zlá zvěst (pravda)

b/ dobrá zvěst (pravda)

V případě negace (NE) záleží na vztahu k předmětu negace:

a/ negace dobra = ne-dobro = zlo

b/ negace zla = ne-zlo = dobro

Také v případě negace negace (NE x NE) záleží na vztahu k předmětu negace:

a/ negace negace dobra = negace ne-dobra = negace zla = dobro

b/ negace negace zla = negace ne-zla = negace dobra = zlo

A protože je vždy ve hře subjekt (jako příčina zvěsti či negace), nemůže tu chybět, ani když se o něm nezmíníme...

Projev pravdy je nepravdou jen ve vztahu k projevující se pravdě. Sám o sobě je každý projev pravdou (vnímaným faktem). Ať už projev pojímáme jako nepravdu či pravdu, přece tím ještě není dobrem ani zlem. Ač nepravdu nelze jen tak beze všeho označit za dobro, přece je dobré, že se pravda může vůbec nějak projevit...

Protože se pravda nemůže přirozeně projevit jinak než jako nepravda, nelze nepravdivý projev pravdy automaticky pojímat ani jako vědomou lež, neboť může jít také o nevědomou nepravdu (iluzi, omyl atp.)...

Původ subjektu (pozorujícího) nelze vysvětlovat subjektem (zabývajícím se zpětně filosofickou rekonstrukcí projevující se pravdy), jak se domníváte. Subjekt jako subjekt! Otázka původu subjektu tím zůstává nezodpovězena.

Ptáme-li se, kde se vzal subjekt (pozorující, či zpětně filosofující), když byl na počátku „stvořen“ pouze nepravdivý projev pravdy, ptáme se tendenčně, neboť stejně dobře se můžeme ptát na objekt: Kde se vzal objekt (pozorovaný, či zpětně filosoficky rekonstruovaný), když byl na počátku „stvořen“ pouze nepravdivý projev pravdy? Kde je „psáno“, že projevující se pravda a její projevy jsou objekty, nikoli subjekty, popř. že jedno je objekt a druhé subjekt (resp. naopak)?

Předpokládáme, že mimo subjekt a objekt nic jiného neexistuje.

Z vlastní zkušenosti můžeme vědět, že myšlenky, pocity a chtění, jsou projevy myslícího, cítícího a chtějícího vědomí, které tyto své vlastní projevy také zpětně vnímá. Vědomí pak (ať už se projevuje, či zpětně vnímá své projevy) nelze pojímat jinak než jako subjekt. Tzn., že projevy tohoto subjektu nelze pojímat jinak než jako objekty (projev vědomí není projevujícím se vědomím)...

Na Vaši závěrečnou otázku: „...proč by měl subjekt brát osobně něco objektivního, a to z nějakého moralizujícího hlediska“ lze tedy odpovědět: Jako se „mravní“ vztahuje k duchu (osobě) a „fyzické“ k tělu (objektu), tak se „morální“ vztahuje k duši (k subjektu). Bere-li tedy subjekt něco objektivního na vědomí, bere to subjektivně, tedy morálně („ze svého moralizujícího osobního hlediska“). Otázkou tedy není „proč by měl?“, ale „proč musí?“ Odpověď pak zní: Protože to jinak není možné!

Jinou otázkou je, proč ve svém subjektivním přístupu k objektivní realitě, pojímá něco jako „dobré“ a něco jako „zlé“.

Z vlastní zkušenosti opět můžeme vědět, že za dobré či zlé pokládáme to, co nám vyhovuje či nevyhovuje (= iluze dobra a zla). Ve své nevědomosti (ze svého krátkozrakého hlediska) však nemáme pravdivý pojem o tom, co je pro nás dobré či zlé s konečnou platností (na konci našeho vývoje). Proto je člověku v určité fázi jeho vývoje (z dlouhodobého hlediska) zapotřebí autority pečovatелů a vychovatelů (učitelů) atp...

-zmp-

iluze (prac. tým):

Je projev pravdy iluze?

Víme, dokázali jsme si, že se projevuje pravda, ale nepravdivě!

Je tedy to, co se projevuje – tedy projev něco skutečné, reálné, anebo není?

Je-li pravda skutečností, potom její projev je nutně negací skutečnosti, tedy neskutečný.

Proč si ale na něco, co není skutečné (nepravdivý projev skutečné pravdy) mohu sáhnout?

A na něco, co skutečné je (pravdu samu), si sáhnout nemohu.

Odpověď prac. týmu (iluze):

Aby mohlo být naše uvažování reálné a logické, musíme také uvažovanou realitu vyjadřovat v přesných a jednoznačně rozlišujících pojmech. Řekneme-li např. „to, co se projevuje – tedy projev“, pak jsme „to, co se projevuje“ (např. pravdu), zmátli s jeho projevem (např. s nepravdou). Takové zmatení pak provází veškeré naše další uvažování...

I při používání přesných pojmů a správných předpokladů, na nás vždy číhá možnost nesprávného závěru, jaký se Vám povedl např. ve větě: „Je-li pravda skutečností, potom její projev je nutně negací skutečnosti, tedy neskutečný.“ Nahradíme-li tu pravdu kozou, dostaneme: „Je-li koza skutečná, pak jsme jejím zařízením zařizli skutečnost, takže maso z kozy je nutně neskutečné“. Zkrátka, logické uvažování musí být také důsledné. Mluvíme-li o nepravdivém projevu pravdy, pak přece mluvíme o negaci projevující se pravdy, nikoli o negaci skutečnosti...

Možnost či nemožnost „sáhnout si na něco“ není kritériem skutečného a neskutečného. Jak sami pravíte, na samotnou pravdu si nemůžeme sáhnout a přece je skutečná. Naproti tomu, na sochu Jupitera si můžeme sáhnout a přece to není skutečný Jupiter. Tak jako „pravdivé a nepravdivé“ posuzujeme ve vztahu vnitřního k vnějšímu (např. „co na srdci to na jazyku“), tak „skutečné a neskutečné“ posuzujeme ve vztahu subjektivního k objektivnímu. Co je totiž skutečné subjektivně (např. představa mostu), to ještě nemusí být skutečné objektivně (např. kamenným mostem) a obráceně...

Z uvedeného je zřejmé, že i samotná iluze (např. fata morgana) musí být skutečná, abychom ji vůbec mohli vzít na vědomí. Iluze je neskutečná pouze ve vztahu k tomu, za co se vydává...

-zmp-

zlo 02 (prac. tým:):

Vztahuje se zlo k pravdě samé, či k subjektu, který dává neutrálnímu projevu účel?

Pak ale nemůže existovat zlo ani dobro samo o sobě, protože se vztahuje buď k pravdě, nebo k subjektu.

Je správné odpovídat zlu (negaci) zlem (negací)? Tedy ještě i větším zlem?

Ve smyslu slov: Co nejde silou, jde ještě větší silou?

Existují totiž tři varianty odpovědi:

1. Odpovím na negaci menší reakcí, než je sama negace
2. Odpovím na negaci stejnou reakcí, jako je sama negace
3. Odpovím na negaci větší reakcí, než je sama negace

Při které variantě vznikne dobro?

Prakticky: útočník někoho uhodí. Obránce ho má uhodit méně, stejně, nebo ještě více?

Kde je v tomto příkladu pravda? Snad útočník? Nebo útočník je projevem neútočnicka (pravdy)?

Nebo jiný příklad: zloděj mne okrade. Tak já, abych negoval, okradu zloděje. Okradu ho opět třemi variantami. Nechápu, kde tu vzniká dobro. Když někoho stluču, okradu atp. - ať už více nebo méně, tu sotva pociťuji subjektivně, že jsem udělal více či méně dobro. Potom je tedy dobro a zlo kategorie, která je mimo subjekt. Pak je zlo a dobro kategorie, která existuje jen ve vztahu k pravdě.

Byla by tu ještě možnost, že zlo a dobro zde existují ve vztahu k subjektu logicky, díky rozumu, byť city subjektu se proti tomu bouří.

Zde začínám tápat a kladu si otázku: není celé takovéto filosofování na kočku, jestliže praktické domyšlení těchto - jak se říká - hlubokých myšlenek skončí u takových nesmyslností a ve slepých uličkách?

Odpověď prac. týmu (zlo 02):

Jak již bylo řečeno (viz: zlo 01), samo o sobě není nic ani dobré, ani zlé. Tzn., že zlo se nevztahuje k pravdě samé, ke skutečnosti samé, k samotnému subjektu, objektu, k samotnému účelu atp. Tedy ani zlo či dobro samo o sobě neexistuje. Jak již bylo rovněž řečeno, z dlouhodobého hlediska je dobrem vše, co napomáhá dosažení účelu vývoje a zlem vše, co od dosažení tohoto účelu odvádí. Je-li tedy zlem to, co odvádí od cíle vývoje, pak tomuto zlu nemůžeme čelit odváděním od cíle vývoje (zlem). Zkrátka, zlo zlem můžeme jen podporovat, nikoli potírat...

Protože Vaše tři varianty odpovědi (1,2,3) nemají nic společného se zlem, nemohou samy o sobě vést ani k dobru...

Dále: Z toho, že někdo někoho uhodí ještě nevyplývá, že útočník (např. pedagog) je zlý a napadený (např. neposlušný chovanec) dobrý. Jinak je tomu ovšem s nezasvěceným obráncem. Protože neví, na čí straně je objektivní dobro či zlo, je odkázán jen na svůj subjektivní pohled na věc, podle kterého je dobré (morální) pomoci napadenému, byť i ke své vlastní škodě. Ze subjektivního hlediska tedy obránce jedná vždy dobře, ač se tím z objektivního hlediska může nevědomě stavět na stranu zla (např. brání vychovateli usměrnit neposlušného chovance). Nedostává-li se nám v daném případě zasvěceného vedení, nezbyvá nám než se řídit tím, co víme sami.

Totéž co pro nezasvěceného obránce platí také pro nezasvěcenou sebeobranu napadeného, ne však pro neposlušného chovance, který má zasvěcené vedení v útočnickovi.

To, co platí pro nezasvěcenou obranu (vč. sebeobranu), v žádném případě neplatí pro nezasvěcený útok. Pokud útočník neví, zda koná objektivně dobře (pokud nemůže sledovat dlouhodobý prospěch napadeného), potud dává průchod jen své libovůli a z vůli (pomáhá sobě na úkor napadeného)...

Otázka míry obrany, je otázkou účelu, jaký obrana sleduje. Chce-li jen odvrátit útok, jen zneškodnit útočníka, či také donutit útočníka nahradit způsobenou škodu. Chce-li obránce útočníka navíc potrestat, sám se stává útočníkem...

Pozoruhodné je, že své úvahy o dobru a zlu bezradně vzdáváte právě v okamžiku, kdy se konečně dotýkáte možnosti vyřešení věci (zmínkou o subjektivní logice rozumu). Řešení tkví právě v tom, že subjektivní logiku svého rozumu, uvedeme do souladu s objektivním řádem věcí, v daném případě s objektivním dobrem a zlem, jež se vztahuje k samotnému cíli (účelu) veškerého vývoje. Takový soulad (subjektivní logiky s objektivním řádem) se od nepaměti nazýval „zasvěcením“...

-zmp-

pravda a její projev (prac. tým):

Předpokládáme-li, že pravda se projevuje jako negace, potom čeho negací je pravda sama?

Nebo pravda jako taková je sama o sobě a není projevem ničeho?

Je projevem sama sebe? To by ale byla výše uvedená negace. Už pravda sama by byla tím, čím není. Sice pravdou. Ale neprojeví se. Může se pravda neprojevat?

Kdyby se pravda neprojevovala, pak o ní nemůžeme hovořit jako o pravdě.

Kdyby se neprojevovala, pak by ji nebylo ani možné dokázat.

Kdyby sama pravda nebyla projev něčeho, pak by nebylo možné ani usuzovat na existenci stvořitele. Kde by se jinak vzala? Nebo je snad stvoření možno chápat jako změnu stavu pravdy (ze stavu neprojeveného do stavu projeveného)?

Tedy: vše je neprojevená pravda, stvořitel, bůh.

Nějakým způsobem (s využitím možnosti možného) dojde ke změně kategorie pravdy neprojevené na pravdu projevující se = akt stvoření (negace).

Vyvstává zde otázka, jestli existuje u neprojevené pravdy možnost stát se pravdou projevenou odvždy. Kde vznikla možnost u neprojevené pravdy stát se projevenou?

Naslouchám-li slovům - ty mi říkají, že ještě dávno před tím, než nastal čas - ono odvždy-byla zde založena možnost. Je otázka, jestli možnost a čas vznikly současně, nebo možnost tu byla založena již dříve, než vznikl čas. Protože si umím představit, že čas zde vznikl jen tehdy, byla-li k tomu možnost, potom by zde měla logicky existovat možnost - i času - dříve než čas.)

Položíme-li otázku: Kde vznikla možnost u neprojevené pravdy stát se projevenou... je možné se ptát jinak: Ne „kde“, ale „proč“? Tím zde nacházíme odpověď, která tkví v účelu (v odpovědi: Protože...). Má-li dojít k aktu stvoření, či k tomu, aby se Bůh začal projevovat, - tak zde lze položit jako základ dalšího vývoje to, že to má účel. Je zde hledisko účelu.

Neprojevená pravda se mění v projevenou, protože... protože jinak by se nikdo nedozvěděl, že pravda existuje...

Odpověď prac. týmu (pravda a její projev):

Protože již úvodní předpoklad formulujete nedůsledně, jsou i z něj vyplývající úvahy a otázky mylné či zavádějící:

Pravda se neprojevuje jako negace (NE), jak mylně předpokládáte, ale jako „negace pravdy“ (NE-pravda)!

Z mylného předpokladu pak vyplývá mylná otázka: „čeho negací je pravda sama?“

Pravda sama není negací (NE), ale předmětem negace (NE-pravda)!

Vlivem zavádějícího předpokladu se i správně položená otázka jeví nejistě a proto je také nejistě vyjádřena:

„Nebo pravda jako taková je sama o sobě a není projevem ničeho?“

Ano, pravda jako taková (sama o sobě = absolutní) je to, co se relativně projevuje (jako relativní nepravda), takže není relativním projevem (čehokoliv). Nemůže být tedy ani projevem (negací) sebe sama, takže nemůže být tím, čím není!

Pravda sama o sobě (absolutní) je neprojevenou pravdou, nikoli však neprojevující se pravdou, neboť se může relativně projevit jako nepravda. Zkrátka, pravda sama o sobě se absolutně neprojevuje, může se však (ale nemusí) projevit relativně (jako nepravda). Jinými slovy: absolutní pravda se neprojevuje absolutně, ale relativně!

Z věci je zřejmé, že zavádějící je také závěr: „Kdyby se pravda neprojevovala, pak o ní nemůžeme hovořit jako o pravdě.“

Ať se pravda projevuje či neprojevuje, je to stále táž pravda a nemůžeme tedy o ní hovořit jinak, než jako o pravdě... Následující otázku kladete sice správně avšak opět nedůsledně:

„Kdyby se pravda neprojevovala, pak by ji nebylo možné dokázat.“

Důsledně položena by zněla takto:

„Kdyby se pravda neprojevovala alespoň nepravdivě, pak by ji nebylo možné dokázat.“

Kdyby se totiž pravda projevovala pravdivě (nikoli nepravdivě), nebylo by ji třeba dokazovat, ale stačilo by ji vnímat!

Následující závěr činíte opět zmateně:

„Kdyby sama pravda nebyla projevem něčeho, pak by nebylo možné usuzovat na existenci stvořitele.“

Jak již bylo řečeno, pravda sama (absolutní) není projevem ničeho, ale naopak se ve všem (ve vsí nepravdě) projevuje relativně (nikoli absolutně). To, co můžeme nazvat „stvořeným“ tedy není pravda sama (absolutní), ale její relativní projev. Podle stvořeného projevu (nikoli podle projevující se pravdy) pak můžeme usuzovat na existenci stvořitele projevu.

Navazující otázka: „Kde by se jinak vzala?“ je opět zavádějící, neboť takto se lze oprávněně ptát jen na stvořené projevy:

Kde by se jinak vzaly, kdyby neměly stvořitele, kdyby nebyly projevem jeho tvoření?...

V otázce změny stavu pravdy si vezměme na pomoc podobenství plačícího dítěte:

Pláč (projev dítěte) je jedna věc (zvuk), a plačící dítě (projevující se dítě) je jiná věc (tělesný člověk). Protože pláč, není změněným dítětem, ale zvukem, nemůže být projev (nepravda) změněným stavem projevující se pravdy:

A/ pravda se neprojevuje (netvoří projevy) = je ve stavu nečinnosti (neplačící dítě) = Bůh

B/ pravda se projevuje (tvoří své projevy) = je ve stavu činnosti (plačící dítě) = Stvořitel

Změnou stavu je pak přechod ze stavu A do stavu B a obráceně, nikoli přechod ze stavu B do stvořeného projevu...

Ve slovech: „vše je neprojevená pravda, stvořitel, bůh“, je snad víc omylů než slov. Bůh (A) je tu zmaten se Stvořitelem (B), neprojevující se pravda (A) a projevující se pravda (B) jsou tu zmateny s „neprojevenou pravdou“ (co je tím míněno?) a vše je zmateno s pojmem „vše“, jenž sem vnáší řadu dalších zmatení. Nuže, ujasněme si také pojem „vše“.

1/ absolutně vše a absolutní nic:

a/ absolutně vše bez absolutního nic není absolutně vše

b/ absolutně vše s absolutním nic je „absolutní vše a nic“, takže není absolutně vše, ani absolutní nic

c/ absolutní nic bez absolutně všeho je absolutní nic

Tzn., že v pořádku je tu pouze „absolutní nic“, zatímco pojem „absolutně vše“ sám sobě protičeří, čímž se z absolutna vylučuje (vč. absolutně vše a nic)...

2/ relativně vše a relativní nic:

a/ relativně vše bez relativního nic je relativně vše

b/ relativně vše s relativním nic je „relativní vše a nic“, takže není relativně vše, ani relativní nic

c/ relativní nic bez relativně všeho je relativní nic

Tzn., že v pořádku jsou tu všechny pojmy: „relativní nic“, „relativně vše“, tedy i „relativně vše a nic“ (samy sobě neprotičeří, čímž se z relativna nevylučují)...

Citovaný zmatený závěr nyní můžeme uvést na pravou míru:

Neprojevující se pravda (Bůh) i projevující se pravda (Stvořitel) jsou dva různé stavy absolutního nic!

„...to, co vidíme, je učiněno z ničeho!“ (Pavel k Židům: 11, 3)

Příčina i mechanismus změny stavu pravdy (z neprojevující se v projevující se) je táž (např. probuzení ze spánku), jako změna stavu ve vědomí dítěte (z neplačícího v plačící). Možnost takové změny stavu je zcela přirozenou schopností absolutna, jako je přirozenou schopností vědomí bdít a spát. Bdí-li, projevuje se v prostoru a v čase. Spí-li, neprojevuje se ani v prostoru, ani v čase. Tzn., že prostor a čas jsou vlastnosti relativního projevu absolutna.

A jak již bylo v našich diskusích vícekrát řečeno, možnost a možné představují neoddělitelnou dualitu světa relativních projevů (možnost bez možného není možností a možné bez možnosti není možné). Nelze tedy možnost času předpokládat dřív než možný čas, ale obojí musí existovat současně. Kdyby byla možnost času dřív než možný čas, musel by mezi obojím uběhnout nějaký čas. Čas by tu tak byl dřív než možný čas, což je logický nesmysl...

Otázka možnosti a možného projevu vědomí v čase a v prostoru, nesouvisí nutně s účelem projevu. Pláč probuzeného dítěte může být přece stejně dobře účelný (má hlad) jako bezúčelný (pláče, protože se jinak ještě neumí projevit). Teprve až se projeví bezúčelně, může svým dalším projevům dát účel. Projevovat se účelně pak znamená projevat se systematicky ve všech možných variantách, aby bylo možné podle nepravdivých projevů pravdivě poznat to, co se v nich projevuje (sebe sama, pravdu, vědomí, Stvořitele atp.)... -zmp-

pravda a odpovědnost (prac. tým):

Existuje-li pravda, jak zní? Kdo ji stvořil? O čem ta pravda je? Jestliže Stvořitel stvořil pravdu, potom je zodpovědný i za to, co z ní povstalo. Je tedy zodpovědný i za negaci? Je-li negace zlem, potom je zodpovědný stvořitel za zlo? Je-li zodpovědný za vznik zla, ponese odpovědnost, karmu za zlo i stvořitel? Stvořitel nese odpovědnost za své činy? Jakým způsobem stvořitel je karmicky odplacen?

odpověď prac. týmu (pravda):

Otázku původu, existence a podstaty pravdy kladete neurčitě (nejednoznačně, dvojsmyslně) a proto na ni nemůžete dostat jednoznačnou odpověď. Nejdříve je tedy nutné položit otázku určitě, tj. rozlišovat v ní pravdu absolutní od pravdy relativní:

A/ relativní pravda = ve vztahu k něčemu jinému

B/ absolutní pravda = sama o sobě (bez vztahu k čemukoli jinému)

Relativní pravda se může vztahovat k relativní nepravdě, k jiné relativní pravdě, nebo k absolutní pravdě.

K absolutní pravdě se pak relativní pravda může vztahovat trojím způsobem:

a/ jako relativní projev absolutní pravdy je relativní pravda negací absolutní pravdy (NE-pravdou)

b/ jako relativní předmět zpětného vnímání absolutní pravdou je relativní pravda relativní pravdou (vnímaným faktem)

c/ jako pravdivě poznáný nepravdivý projev absolutní pravdy je relativní pravda negací relativní nepravdy (ANO-pravdou)

Protože stvořená je pouze relativní pravda, nikoli tvořící absolutní pravda (Stvořitel), je Vaše otázka: „Kdo ji stvořil?“ namístě jen ve vztahu k pravdě relativní.

Naproti tomu otázky: „jak zní?“ a „o čem je?“ jsou namístě ve vztahu k pravdě relativní i absolutní:

A/ relativní pravda je o relativním projevu absolutní pravdy a zní:

1/ negativně, jako „NE-pravda“ (iluze pravdy)

2/ pozitivně, jako „ANO-pravda“ (potvrzení pravdy)

B/ absolutní pravda je o sobě samé a zní jako Stvořitelovo poznání vlastního projevu či sebe sama:

1/ poznání vlastního projevu v NE-pravdě:

a/ objektivně: To je to! (těleso) - srovnej materialistickou přírodovědu

b/ subjektivně: To jsi ty! (tělo) - srovnej tibetské: „Ta tvam asi“

2/ poznání sebe sama v ANO-pravdě:

a/ „Já jsem ten (ta, to), který jsem!“ (2. Mojžíš: 3, 14)

b/ „Já jsem ta cesta, pravda i život!“ (Jan: 14, 6)

K otázce odpovědnosti Stvořitele:

Protože Stvořitel stvořil relativní pravdu, je zodpovědný za relativní nepravdu, tedy za negaci (popírání) absolutní pravdy a za vše, co z toho povstalo. Je tedy zodpovědný i za zlo (s tím související). Zkrátka, i na činy Stvořitele se vztahuje karma. Stvořitel svou karmu nemůže vyrovnat jinak, než jako člověk. Proto se Stvořitel stal člověkem...

-zmp-